

at betyde, nemlig den mæglende Forretning, er udvidet til at gjælde andre Havne end Kjøbenhavn, fordi man ansaae det for nyttigt og rigtigt, at denne Virksomhed, som det ikke er ganske klart, om Søfolkene nu kunne faae udført hos de Embedsmænd, der fungere som Vaterskouter, eller ikke, udvidedes til ogsaa at gjælde udenfor Kjøbenhavn. Jeg kan ikke see, at man derved er gaaet for vidt, men naar der kan udfoldes en nyttig Virksomhed uden Ansættelse af disse nye Embedsmænd, hvis Ud nævnelse man har meent, Ministeren vilde støtte, finder jeg det tværtimod i sin Orden, at det skeer; naar der er Mulighed for at udvide en gavnlig, nyttig og offentlig Virksomhed, som kan skee, uden at man ansætter nogen ny Embedsmand, kan jeg ikke see nogen Grund til at sætte mig imod, at det bliver gjort. Jeg skal desuden endnu tilstaae, at ihvorvel det staaer noget tvivlsomt for mig, om det ikke allerede isorveien er de Mænds Pligt, som bestyre Vaterskoutforretningerne i Provindserne, ogsaa at udføre disse Forretninger, helder jeg dog til at besvare dette Spørgsmaal bekræftende, men jeg erkjender, at der ikke er sagt Noget udtrykkeligt derom i Lovgivningen, hvormod jeg troer, at der er en Dom, som har stadfæstet det af mig antagne Resultat. Ogsaa i en anden Henseende skal jeg indrømme, at der finder en Udvidelse Sted udenfor Kjøbenhavn, nemlig med Hensyn til Afgiften af Mandskabet. En saadan har nemlig hidtil ikke været erlagt udenfor Kjøbenhavn, men naar der bydes dem de samme Fordele som de kjøbenhavnske Søfolk, seer jeg ikke nogen forstandig Grund til at stille dem gunstigere end de andre. Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om Afgiften, og jeg vil da sige, at jeg egentlig slet ikke kan erkjende, at man betragter dette Spørgsmaal rigtigt, naar man ibelig taler om en Skat. Ja, forsaavidt man ønsker gennem Talen om disse Gebyrer at komme ind paa Skibsafgifterne, kan der være nogen Anledning til, at man finder det rigtigt at kalde dem en Skat, men ellers forekommer det mig

ikke, at de have Skattens almindelige Charakter. Jeg vil snarere sige, at det er en Tært, som er sat paa Vaterskoutens Medvirkning, og denne Tært er langt billigere, end denne Medvirkning overhovedet taget kunde gjøres for fra nogensomhelst anden Side. Det er Noget, som er meget almindeligt i vor Lovgivning, at en Mand, naar han i private Anliggender paatalder den offentlige Medvirkning, maa betale derfor; det er Noget, vi overmaade fortræffeligt kjende i Alt, hvad der hører til Rettergangen. Ganske vist veed jeg, at man vil ophæve Embedsmændens Ret til at tage Sportler af vedkommende Part, men jeg tvivler meget om, at man nogensinde har havt det i sin Tanke at affkaffe alle Retssportler. Lad os tage et Exempel, som ligger meget nær. Jeg anseer Vaterskoutens Stilling med Hensyn til en væsentlig Deel af hans Virksomhed for at have Noget tilfælles med Stillingen som Notarius, men jeg troer dog ikke, at Noget let vilde falde paa, at Staten skulde holde fri Notarius for alle dem, som vilde benytte ham. Jeg maa altsaa hævde, at det ikke er nogen Skat, som her forlanges; men det er en tartmæssig fastsat Betaling for visse Ydelser, som under offentlig Control gives dem, der ville og efter Omstændighederne maae benytte denne Institution, og jeg troer ikke, det vil kunne paastaaes, at denne Betaling er sat for høit. Jeg skal slet ikke sige Noget imod, at man, forsaavidt man overhovedet vil gaae ind paa at normere Embedet i Kjøbenhavn, saaledes som af Regjeringen foreslaaet, nok kunde sætte Afgiften til et mindre Beløb; men her er slet ikke Tale om at indføre noget Nyt; her er tværtimod kun Tale om den samme eller rettere sagt om en noget nedsat Afgift i Sammenligning med den, som blev indført ved Instruxen for Vaterskouten i Midten af forrige Aarhundrede. Regjeringen har overhovedet ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag ikke ønsket at omregulere alle de Forhold, som vedkom Skibsfarten, men